

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 14 lipca 2005 r. *

W sprawie C-57/02 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 49 Statutu EWWIS Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 22 lutego 2002 r.,

Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA (Acerinox), z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowana przez adwokatów A. Vandecasteele i D. Waelbroeck, wnosząca odwołanie,

w której przeciwną stroną jest:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez A. Whelana, działającego w charakterze pełnomocnika, oraz przez J. Flynn, barrister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: angielski.

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: P. Léger,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 28 października 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA (Acerinox) (zwana dalej „Acerinox”) żąda w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie T-48/98 Acerinox przeciwko Komisji, Rec. str. II-3859 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym jedynie w części uwzględniono skargę o stwierdzenie nieważności decyzji 98/247/EWWiS Komisji z dnia 21 stycznia 1998 r. dotyczącej procedury stosowania art. 65 traktatu EWWiS (Sprawa IV/35.814 — dopłata do stopu) (Dz.U. L 100, str. 55, zwanej dalej „sporną decyzją”).

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 2 Okoliczności leżące u podstaw skargi przedstawione przez Sąd w zaskarżonym wyroku, można streścić, dla celów niniejszej sprawy, w następujący sposób.

- 3 Acerinox jest spółką prawa hiszpańskiego prowadzącą działalność w dziedzinie stali nierdzewnej, w szczególności w sektorze produktów płaskich.

- 4 W dniu 16 marca 1995 r. na skutek informacji opublikowanych w prasie specjalistycznej i skarg konsumentów Komisja, działając na podstawie art. 47 traktatu EWWiS, zażądała od kilku producentów stali nierdzewnej informacji dotyczących wspólnego ustalania przez tych producentów podwyższenia ceny, określonego jako „dopłata do stopu”.

- 5 Dopłata do stopu jest dodatkiem do ceny, obliczonym na podstawie kursu cen elementów stopu i dodawanym do podstawowej ceny stali nierdzewnej. Koszty elementów stopu, wykorzystywanych przez producentów stali nierdzewnej (niklu, chromu i molibdenu), stanowią istotną część kosztów produkcji. Kursy cen tych elementów są szczególnie zmienne.

- 6 W dniu 19 grudnia 1995 r. Komisja na podstawie uzyskanych informacji skierowała do 19 przedsiębiorstw, w tym Acerinox, pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.

- 7 W grudniu 1996 r. i styczniu 1997 r., po serii wizji lokalnych przeprowadzonych przez Komisję, adwokaci i przedstawiciele części przedsiębiorstw, wśród których znajdowała się Acerinox, poinformowali Komisję o chęci współpracy. W dniu 17 grudnia 1996 r. Acerinox skierowała w tym celu do Komisji oświadczenie.
- 8 W dniu 24 kwietnia 1997 r. Komisja skierowała do tych przedsiębiorstw kolejne pismo zawierające nowe przedstawienie zarzutów, które zastąpiło pismo w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 19 grudnia 1995 r.
- 9 W dniu 21 stycznia 1998 r. Komisja wydała sporną decyzję.
- 10 Zgodnie z tą decyzją, w roku 1993 ceny elementów stopu ze stali nierdzewnej znacznie spadły. Gdy od września 1993 r. wzrósł kurs ceny niklu, marże producentów zostały znacznie obniżone. W celu sprostania tej sytuacji, większość producentów wyrobów płaskich ze stali nierdzewnej uzgodniła w trakcie spotkania mającego miejsce w Madrycie w dniu 16 grudnia 1993 r. (zwanego dalej „spotkaniem w Madrycie”) podwyższenie swych cen poprzez zmianę metody obliczania dopłaty do stopu. W tym celu producenci ci zdecydowali się zastosować od dnia 1 lutego 1994 r. dopłatę do stopu, obliczaną według formuły używanej po raz ostatni w roku 1991, przyjmując, dla wszystkich producentów, jako wartości odniesienia dla elementów stopu, dane z września 1993 r., w którym kurs ceny niklu osiągnął historyczne minimum.
- 11 W spornej decyzji sprecyzowano, że dopłata do stopu, obliczona na podstawie nowo określonych wartości odniesienia, była stosowana przez wszystkich producentów począwszy od dnia 1 lutego 1994 r. w odniesieniu do sprzedaży w Europie, z wyłączeniem Hiszpanii i Portugalii.

12 W art. 1 spornej decyzji Komisja uznała, że modyfikując i stosując w sposób uzgodniony wartości odniesienia w formule obliczenia dopłaty do stopu, Acerinox, ALZ NV, Acciai speciali Terni SpA (zwana dalej „AST”), Avesta Sheffield AB (zwana dalej „Avesta”), Krupp Hoesch Stahl AG, przekształcona z dniem 1 stycznia 1995 r. w Krupp Thyssen Nirosta GmbH, Thyssen Stahl AG, przekształcona z dniem 1 stycznia 1995 r. w Krupp Thyssen Nirosta GmbH, oraz Ugine SA, przekształcona w Usinor SA (zwana dalej „Usinor”), w okresie od grudnia 1993 r. do listopada 1996 r. w przypadku Avesty i do chwili wydania spornej decyzji w przypadku wszystkich pozostałych przedsiębiorstw, naruszyły art. 65 ust. 1 traktatu EWWiS. Zdaniem Komisji celem i skutkiem tej praktyki było ograniczenie oraz zakłócenie konkurencji na wspólnym rynku.

13 W art. 2 spornej decyzji zostały nałożone następujące grzywny:

— Acerinox:	3 530 000 ECU,
— ALZ NV:	4 540 000 ECU,
— AST:	4 540 000 ECU,
— Avesta:	2 810 000 ECU,
— Krupp Thyssen Nirosta GmbH:	8 100 000 ECU oraz
— Usinor	3 860 000 ECU.

Skarga przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 marca 1998 r. Acerinox wniosła skargę, żądając stwierdzenia nieważności spornej decyzji w części dotyczącej tej spółki i, ewentualnie, znacznego zmniejszenia grzywny nałożonej na nią mocą tej decyzji.
- 15 W zaskarżonym wyroku Sąd w znacznej części utrzymał sporną decyzję w mocy.
- 16 Sąd uznał w pkt 45 zaskarżonego wyroku, że Acerinox od dnia 16 grudnia 1993 r. uczestniczyła w kartelu mającym na celu stosowanie dopłaty do stopu obliczanej na podstawie wartości odniesienia określonych na spotkaniu w Madrycie (zwanym dalej „kartelem”), obejmującym państwa członkowskie inne niż Królestwo Hiszpanii, która została objęta porozumieniem najpóźniej od dnia 14 stycznia 1994 r. W pkt 64 tego wyroku Sąd stwierdził, że Komisja słusznie uznała, że porozumienie nie miało jednorazowego charakteru, lecz trwało do chwili wydania spornej decyzji.
- 17 Sąd orzekł również w pkt 91 zaskarżonego wyroku, że kwota grzywny nałożonej na Acerinox nie była nieproporcjonalna w świetle stopnia naruszenia. Sąd uznał, że postawa Acerinox nie zezwala na zmniejszenie grzywny w taki sam sposób, jak w przypadku Usinor i Avesty, które przyznały się do istnienia porozumienia.
- 18 Natomiast w pkt 141 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że Komisja naruszyła zasadę równości traktowania, stwierdzając, że Acerinox jak również dwa inne przedsiębiorstwa nie przedstawiły nowych dowodów w rozumieniu obwieszczenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadku karteli

(Dz.U. 1996, C 207, str. 4, zwanego dalej „obwieszczeniem o współpracy”), pomimo iż przyznały one, że spotkanie w Madrycie miało miejsce. W pkt 152 wspomnianego wyroku Sąd stwierdził, że należało przyznać tym przedsiębiorstwom zmniejszenie nałożonej na nie grzywny odpowiednio o 20% zamiast o 10%, jak to uczyniono w spornej decyzji.

- 19 W ten sposób Sąd obniżył grzywnę nałożoną na Acerinox, ustalając jej wysokość na 3 136 000 EUR i oddalił skargę w pozostałym zakresie.
- 20 Sąd obciążył Acerinox własnymi kosztami i dwoma trzecimi kosztów poniesionych przez Komisję. Komisja została obciążona poniesieniem własnych kosztów w jednej trzeciej.

Żądania stron i zarzuty uchylecia podniesione na poparcie odwołania

- 21 Acerinox wnosi do Trybunału:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku,
- tytułem żądania głównego, o stwierdzenie nieważności spornej decyzji lub przynajmniej istotne zmniejszenie wysokości grzywny lub, tytułem żądania ewentualnego, o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz

— o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

22 Komisja wnosi do Trybunału:

— tytułem żądania głównego, o oddalenie odwołania,

— tytułem żądania ewentualnego, w przypadku uchylecia zaskarżonego wyroku w części, o oddalenie żądania o stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz

— o obciążenie Acerinox kosztami postępowania.

23 Acerinox podnosi na poparcie swego odwołania sześć następujących zarzutów:

— oczywisty błąd w dokonanej wykładni prowadzący do błędnego uzasadnienia w przedmiocie zarzucanego udziału w kartelu w Hiszpanii,

— błędne uzasadnienie nieuwzględnienia argumentu dotyczącego zbieżności zachowań poza Hiszpanią,

— błąd co do prawa w zakresie oceny czasu trwania zarzucanego naruszenia,

- brak uzasadnienia nieuwzględnienia argumentu dotyczącego czasu trwania zarzucanego naruszenia,

- błędne uzasadnienie w przedmiocie proporcjonalności grzywny oraz

- naruszenie podstawowego prawa do obrony w zakresie zmniejszenia wysokości grzywny.

W przedmiocie wniosku o przedstawienie uwag w odpowiedzi na opinię rzecznika generalnego oraz, ewentualnie, o otwarcie procedury ustnej na nowo

- 24 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 2 grudnia 2004 r. Acerinox wniosła, tytułem żądania głównego, o umożliwienie jej przedstawienia uwag na piśmie w odpowiedzi na opinię rzecznika generalnego oraz, ewentualnie, o zarządzenie przez Trybunał, na podstawie art. 61 regulaminu, otwarcia procedury ustnej na nowo.
- 25 Acerinox pragnie wypowiedzieć się w przedmiocie fragmentów wspomnianej opinii dotyczących, po pierwsze, mocy dowodowej faksu wspomnianego w pkt 37 zaskarżonego wyroku, który został wysłany przez Avestę do jej oddziałów w dniu 14 stycznia 1994 r. (zwanego dalej „faksem ze stycznia 1994 r.”) oraz, po drugie, uzasadnienia zawartego w pkt 90 wspomnianego wyroku.
- 26 W tym względzie należy przypomnieć, że Statut Trybunału Sprawiedliwości oraz regulamin Trybunału nie przewidują dla stron możliwości przedstawienia uwag w odpowiedzi na opinię przedstawioną przez rzecznika generalnego (zob. postanowienie z dnia 4 lutego 2000 r. w sprawie C-17/98 Emesa Sugar,

Rec. str. I-665, pkt 2). W konsekwencji wniosek o przedstawienie uwag na piśmie w odpowiedzi na opinię rzecznika generalnego należy odrzucić.

- 27 Ponadto Trybunał może, z urzędu lub na wniosek rzecznika generalnego, lub też na wniosek stron, zarządzić otwarcie procedury ustnej na nowo, zgodnie z art. 61 regulaminu, jeżeli uzna, że nie posiada on wystarczających informacji lub że sprawa powinna zostać rozpoznana na podstawie argumentu, co do którego strony nie wypowiedziały się (zob. wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-470/00 P Parlament przeciwko Ripa di Meana i in., Rec. str. I-4167, pkt 33, oraz wyrok z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie C-210/03 Swedish Match, Zb.Orz. str. I-11893, pkt 25). Jednakże w niniejszej sprawie Trybunał po wysłuchaniu rzecznika generalnego stwierdził, że dysponuje wszystkimi informacjami niezbędnymi dla rozpoznania niniejszego odwołania. W konsekwencji oddalił on wniosek o otwarcie procedury ustnej na nowo.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 28 W zarzucie pierwszym Acerinox zarzuca Sądowi, iż dokonał on w sposób oczywiście błędny interpretacji jej argumentów związanych z kwestią jej udziału w domniemanym kartelu w Hiszpanii i w tym względzie w sposób niewłaściwy uzasadnił zaskarżony wyrok.

29 Zarzut ten dotyczy pkt 37 i 38 zaskarżonego wyroku, w których Sąd orzekł następująco:

„37 [...] z akt sprawy wynika, jak to również zostało wskazane w [motywie] 33 [spornej decyzji], że Avesta, w faksie z dnia 14 stycznia 1994 r., poinformowała swoje oddziały, również w Hiszpanii, o stanowisku niektórych z konkurentów dotyczącym daty zastosowania dopłat do stopu na ich rynkach krajowych. W szczególności w odniesieniu do Acerinoxy wskazano, że:

»Acerinox oświadczyła, że dopłaty do stopu będą stosowane od dnia 1 kwietnia 1994 r. (sic! kwiecień)« [»Acerinox have announced that surcharges will be applied from 1st april 1994 (yes April!!!)«].

38 W tym względzie skarżąca nie kwestionuje prawdziwości przypisywanych jej twierdzeń, ale ogranicza się do zwrócenia uwagi, że takie oświadczenie wskazuje, nawet dokładniej, że w dniu spotkania w Madrycie nie istniało porozumienie lub uzgodniona praktyka w zakresie odroczonego stosowania dopłat do stopu w Hiszpanii. Tym niemniej wynika z tego, że takie oświadczenie stanowi dowód na to, że, w każdym razie, w dniu 14 stycznia 1994 r. Acerinox wyraziła swój zamiar stosowania dopłat do stopu w Hiszpanii, zgodnie z zasadami ustalonymi przez zainteresowane przedsiębiorstwa na spotkaniu w Madrycie, a zatem przystąpiła do kartelu”.

30 Acerinox utrzymuje, że Sąd błędnie orzekł w pkt 38 zaskarżonego wyroku, iż nie zakwestionowała ona prawdziwości twierdzeń wyrażonych przez Awestę w faksie ze stycznia 1994 r. Podnosi ona, że w swej skardze wniesionej do Sądu, w sposób wyraźny zakwestionowała ona moc dowodową tego faksu oraz że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w tym względzie opiera się na wypaczeniu środka dowodowego.

- 31 Komisja utrzymuje, że zarzut ten jest zarówno niedopuszczalny, jak i bezzasadny. Jest on niedopuszczalny, ponieważ Acerinox zmierza do podważenia wystarczającego charakteru uzasadnienia tego, co tak naprawdę stanowi ocenę stanu faktycznego.
- 32 Sąd w każdym razie słusznie wnioskował ze wspomnianego faksu, że nawet jeśli Acerinox w grudniu 1993 r. wahała się co do uczestniczenia w kartelu w Hiszpanii, jej wątpliwości rozwiały się od stycznia 1994 r.

Ocena Trybunału

- 33 Należy przypomnieć, że w skardze wniesionej do Sądu na sporną decyzję Acerinox pisze w odniesieniu do treści faksu ze stycznia 1994 r., że „[t]a informacja, dotycząca »ogłoszenia« dokonanego przez skarżącą, które samo w sobie było niespójne ze stanowiskiem przyjętym przez resztę przemysłu, jest nieprawdziwa. Żadne »ogłoszenie« tego typu nie zostało dokonane”.
- 34 Z samej treści skargi Acerinox wniesionej do Sądu wynika, że zakwestionowała ona prawdziwość przypisywanych jej twierdzeń zawartych we wspomnianym fakcie. A zatem Sąd, wskazując przeciwnie, błędnie przedstawił stanowisko Acerinox.
- 35 Faks ze stycznia 1994 r. stanowił rozstrzygający środek dowodowy w zakresie wykazania uczestnictwa Acerinox w kartelu na rynku hiszpańskim.

- 36 Należy zatem stwierdzić, jak to również wskazał rzecznik generalny w pkt 38 swojej opinii, że Sąd nie może utrzymać faksu ze stycznia 1994 r. jako środka dowodowego, nie wyjaśniając przyczyn, dla których należało odrzucić zakwestionowanie tego faksu przez Acerinox. Nie udzielając odpowiedzi na argumenty podniesione przez nią w tym względzie, Sąd uchybił obowiązkowi uzasadnienia, który na nim ciąży na mocy art. 30 i 46 akapit pierwszy statutu EWWiS Trybunału Sprawiedliwości.
- 37 Podniesiony przez Acerinox zarzut pierwszy należy zatem uwzględnić w zakresie, w jakim ma on na celu wykazanie braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku w przedmiocie wzięcia udziału przez to przedsiębiorstwo w kartelu w Hiszpanii.
- 38 Wynika z tego, że zaskarżony wyrok należy uchylić w zakresie, w jakim stwierdzono udział Acerinox w kartelu na rynku hiszpańskim na podstawie tego, że przedsiębiorstwo to nie zakwestionowało prawdziwości przypisanych mu twierdzeń zawartych w fakcie ze stycznia 1994 r.
- 39 Ponieważ zaskarżony wyrok zostaje uchylony jedynie w części, należy dokonać dalszego zbadania zarzutów odwołania.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 40 W drugim zarzucie Acerinox zarzuca Sądowi, że w sposób niewystarczający uzasadnił on nieuwzględnienie argumentu, zgodnie z którym jej działalność poza Hiszpanią stanowiła zwykłą zbieżność zachowań, a nie wykonywanie uzgodnionej praktyki.

- 41 Zdaniem Acerinox, Sąd słusznie stwierdził w pkt 42 zaskarżonego wyroku, że stosowała ona dopłaty do stopu w różnych państwach członkowskich w różnym czasie. Jednakże w kilku fragmentach zarówno spornej decyzji, jak i samego zaskarżonego wyroku podkreślono, że celem spotkania w Madrycie było, przeciwnie, równoczesne podniesienie wysokości tych dopłat do stopu.
- 42 Acerinox twierdzi, że w tym kontekście należy dokonać oceny jej argumentu, iż jej zachowanie stanowiło zwykłe przystosowanie się do warunków panujących na rynku i nie wynikało z porozumienia przedsiębiorstw.
- 43 Acerinox uważa, że Sąd nie ustalił, w pkt 43 zaskarżonego wyroku, związku przyczynowego pomiędzy spotkaniem w Madrycie a jej zachowaniem na rynku oraz że tym samym Sąd nie uzasadnił w sposób wystarczający swojego stwierdzenia w przedmiocie zarzucanego udziału Acerinox w popełnieniu naruszenia poza Hiszpanią. Stwierdzenie to powinno zatem zostać uchylone przez Trybunał.
- 44 Komisja podnosi, że Sąd odrzucił argument Acerinox, opierając się na okolicznościach faktycznych, które nie mogą zostać ponownie zbadane przez Trybunał, takich jak obecność Acerinox na spotkaniu w Madrycie, jej postawa podczas tego spotkania, tj. iż nie zdystansowała się względem innych jego uczestników, jak również fakt i okresy stosowania dopłat do stopu w kilku państwach członkowskich. Sąd stwierdził zatem, że cennik stosowany przez Acerinox w tych państwach nie wynikał z przystosowania się do zachowań zaobserwowanych na rynku, ale z porozumienia.
- 45 Komisja uważa, że, w każdym razie, rozumowanie Sądu przedstawione w pkt 41–43 zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje na istnienie związku przyczynowego pomiędzy porozumieniem zawartym podczas spotkania w Madrycie a zachowaniem Acerinox na rynku. Związek ten nie może zostać podważony faktem, że Acerinox stosowała dopłaty do stopu z drobnym opóźnieniem w stosunku do przewidzianej daty.

Ocena Trybunału

- 46 Po pierwsze, Sąd w sposób właściwy wyraził w pkt 30 zaskarżonego wyroku zasadę obowiązującą w zakresie ciężaru dowodu w przypadku ustalenia udziału przedsiębiorstwa w spotkaniach mających charakter oczywiście antykonkurencyjny. Przypomniał w ten sposób, w oparciu o wyroki z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-199/92 P Hüls przeciwko Komisji (Rec. str. I-4287, pkt 155) oraz w sprawie C-235/92 P Montecatini przeciwko Komisji (Rec. str. I-4539, pkt 181), że przedsiębiorstwo, co do którego toczy się postępowanie, zobowiązane jest przedstawić okoliczności pozwalające na ustalenie, że jego udział w takich spotkaniach nie miał charakteru antykonkurencyjnego, poprzez wykazanie, że poinformowało ono swoich konkurentów o tym, iż uczestniczyło w nich z odmiennym od nich nastawieniem.
- 47 Po drugie, Sąd zobowiązany był zastosować tę zasadę w okolicznościach niniejszej sprawy. Przede wszystkim wskazał on w pkt 31 zaskarżonego wyroku, w pierwszej kolejności, że bezsporne jest, iż Acerinox wzięła udział w spotkaniu w Madrycie, oraz następnie, że spotkanie to skutkowało porozumieniem określonych producentów wyrobów płaskich ze stali nierdzewnej dotyczącym elementu ceny końcowej, naruszającym art. 65 ust. 1 traktatu EWWiS.
- 48 Sąd zbadał następnie, czy Acerinox zdystansowała się względem innych uczestników wspomnianego spotkania, wyrażając swój zamiar niestosowania dopłat do stopu w innych państwach członkowskich poza Królestwem Hiszpanii.
- 49 W tym względzie Sąd stwierdził w pkt 41 zaskarżonego wyroku, że Acerinox nie przedstawiła dowodu na takie zdystansowanie się. Wskazał on natomiast w oparciu o oświadczenie złożone przez Acerinox w odpowiedzi na pytania Komisji, że podczas spotkania w Madrycie spółka ta nie zamierzała zająć tego samego stanowiska co w przypadku stosowania dopłat do stopu w Hiszpanii, ale przyznała,

że „większość uczestników przychyliła się do wprowadzenia dopłat do stopu najwcześniej jak to możliwe”. Sąd uściślił w pkt 42 zaskarżonego wyroku, że Acerinox stosowała następnie dopłaty do stopu w różnych krajach europejskich w różnych okresach między lutym a majem 1994 r.

- 50 Sąd wywiódł z tego w pkt 43 zaskarżonego wyroku, że Acerinox nie może skutecznie podnosić, że dostosowanie tych dopłat do stopu do dopłat stosowanych przez innych producentów obecnych na rynku wynika jedynie ze zbieżności zachowań, skoro dostosowanie to zostało poprzedzone porozumieniem zainteresowanych przedsiębiorstw, którego przedmiotem było wykorzystanie i stosowanie identycznych wartości odniesienia w formule obliczenia dopłat do stopu.
- 51 Sąd stwierdził w pkt 45 zaskarżonego wyroku, że Acerinox należy postrzegać jako uczestnika kartelu, ponieważ miała ona na celu stosowanie dopłat do stopu w państwach członkowskich innych niż Hiszpania.
- 52 Z analizy dokonanej przez Sąd wynika, że w sposób właściwy zastosował on zasadę prawa przypomnianą w pkt 46 niniejszego wyroku. W ten sposób stwierdził on, po pierwsze, udział Acerinox w spotkaniu o charakterze oczywiście antykonkurencyjnym, po drugie, brak dowodu przedłożonego przez to przedsiębiorstwo wykazującego, że zdystansowało się ono od celów tego spotkania związanych z obliczaniem i stosowaniem dopłat do stopu oraz, po trzecie, stosowanie przez Acerinox dopłat do stopu według formuły określonej podczas tego spotkania, zanim wykluczył możliwość, że stosowanie to stanowiło zbieżność zachowań.
- 53 W ten sposób sąd ustalił istnienie związku pomiędzy spotkaniem w Madrycie a zachowaniem Acerinox w państwach członkowskich innych niż Hiszpania i w rezultacie w pełni uzasadnił swój wniosek, zgodnie z którym przedsiębiorstwo to należy postrzegać jako uczestnika kartelu w tych państwach.

- 54 W konsekwencji zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

- 55 W trzecim zarzucie Acerinox zarzuca Sądowi, iż w celu oceny okresu utrzymywanego naruszenia zastosował on błędne kryterium prawne.
- 56 Zdaniem Acerinox, Sąd, orzekając w pkt 64 zaskarżonego wyroku, że Komisja mogła słusznie uznać, iż naruszenie trwało do stycznia 1998 r., bez wspomnienia o istnieniu jakiegokolwiek porozumienia pomiędzy stronami poza pierwszymi miesiącami 1994 r. i to pomimo, że kartel został uznany za zakończony, błędnie zastosował orzecznictwo Trybunału, o którym mowa w pkt 63 wspomnianego wyroku, w tej dziedzinie. Czas trwania naruszenia, o ile miało ono miejsce tylko raz, jest ograniczony do pierwszej połowy 1994 r.
- 57 Wspomniane orzecznictwo ukazuje, że naruszenie reguł ustanowionych w art. 85 traktatu WE (obecnie art. 81 WE) i, analogicznie, reguł ustanowionych w art. 65 traktatu EWWiS zachodzi wyłącznie w okresie trwania kartelu pomiędzy danymi przedsiębiorstwami. Jednakże w żaden sposób nie zostało wykazane, że dopłata do stopu była przedmiotem regularnej i skoordynowanej kontroli ze strony tych przedsiębiorstw.
- 58 Komisja podnosi, że zarzut trzeci jest oparty na błędnym założeniu, albowiem żadna część zaskarżonego wyroku nie może być interpretowana jako stwierdzenie, że kartel został uznany za nieistniejący w kilka miesięcy po początku 1994 r.

59 Zdaniem Komisji, Sąd słusznie orzekł w pkt 61 zaskarżonego wyroku, że utrzymywanie przez Acerinox wartości odniesienia ustalonych na spotkaniu w Madrycie w ciągu całego rozpatrywanego okresu nie może zostać wyjaśnione inaczej niż istnieniem kartelu trwającego również po pierwszych miesiącach 1994 r.

€

Ocena Trybunału

60 W tym względzie wystarczy wskazać, że, wbrew twierdzeniom Acerinox, Sąd nie stwierdził, iż kartel przestał istnieć przed wydaniem spornej decyzji w dniu 21 stycznia 1998 r. Przeciwnie, z pkt 60, 61, 63 i 64 zaskarżonego wyroku wynika, że zdaniem Sądu kartel istniał do chwili wydania tej decyzji.

61 W pkt 60 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że do tego dnia Acerinox i inne przedsiębiorstwa kontynuowały stosowanie wartości odniesienia uzgodnionych na spotkaniu w Madrycie. W pkt 61 tego wyroku Sąd przypomina, że przedmiotem naruszenia zarzucanego Acerinox jest ustalenie wysokości dopłaty do stopu na podstawie formuły obliczania uwzględniającej wartości odniesienia identyczne z wartościami odniesienia jego konkurentów i ustalone wspólnie z innymi producentami w ramach porozumienia z nimi. Sąd wywiódł z tego, że utrzymywanie przez to przedsiębiorstwo w stosowanej przez nie formule obliczania dopłaty do stopu tych wartości odniesienia nie może zostać wyjaśnione inaczej niż istnieniem kartelu.

62 W pkt 63 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał, że skutki kartelu trwały do dnia wydania spornej decyzji bez formalnego zakończenia jego działalności. Sąd wywnioskował z tego w pkt 64 wspomnianego wyroku, że ponieważ Acerinox nie zrezygnowała przed wydaniem tej decyzji ze stosowania wartości odniesienia uzgodnionych na spotkaniu w Madrycie, Komisja mogła słusznie uznać, że naruszenie trwało do tego dnia.

- 63 Należy zatem stwierdzić, jak to również wskazał rzecznik generalny w pkt 107 opinii, że argument Acerinox, zgodnie z którym Sąd błędnie zastosował orzecznictwo Trybunału dotyczące stosowania reguł konkurencji w przedmiocie skutków kartelu, który formalnie przestał istnieć, jest w każdym razie nieskuteczny, ponieważ został on oparty na błędnym założeniu, że kartel przestał istnieć w ciągu 1994 r.
- 64 Zarzut trzeci należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

- 65 W czwartym zarzucie, który dotyczy pkt 62 zaskarżonego wyroku, Acerinox zarzuca Sądowi, iż nie uzasadnił on odrzucenia argumentu, że w lipcu 1994 r. cena niklu osiągnęła swój pierwotny poziom, w związku z czym zarzucana uzgodniona praktyka przestała z tym dniem wywoływać jakiegokolwiek skutki.
- 66 Acerinox podnosi, że bezsporne jest, iż formuła obliczania dopłat do stopu była wykorzystywana od 25 lat. Biorąc pod uwagę, że wspomniana praktyka polegała wyłącznie na wprowadzeniu zmodyfikowanej wartości — obniżając ją — wcześniej istniejących dopłat do stopu, fakt, że cena niklu osiągnęła w lipcu 1994 r. poziom, do którego wartość ta była wcześniej dostosowywana, jest istotny. Zdaniem Acerinox, z tym dniem uzgodniona praktyka, polegająca na wprowadzeniu obniżenia wartości dopłaty do stopu, przestała automatycznie wywoływać jakiegokolwiek skutki, ponieważ dopłata do stopu była w każdym razie stosowana na podstawie wcześniej istniejącej formuły.

- 67 Komisja utrzymuje, że Acerinox nie może poprzestać jedynie na stwierdzeniu, że dopłata do stopu była w każdym razie wymagana, niezależnie od tego, czy była ona oparta na metodzie wykorzystywanej przed lub po wykonaniu porozumienia. Relacja kursu niklu w lipcu 1994 r. do wcześniejszego progu wprowadzenia dopłat do stopu jest zależna od koniunktury i zmian na rynku niklu. Zdaniem Komisji, ważny jest fakt, że dopłaty do stopu stosowane według nowej metody ich obliczania były zawsze wyższe niż dopłaty pobierane zgodnie z wcześniejszą metodą, niezależną od kursu niklu.

Ocena Trybunału

- 68 W pkt 62 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że w zakresie, w jakim wartości odniesienia elementów składowych stopu będące przedmiotem naruszenia pozostały niezmiennie, fakt, że cena niklu wróciła w pewnym momencie do swojego „początkowego poziomu” nie oznacza, iż naruszenie przestało wywoływać skutki antykonkurencyjne, ale po prostu, że dopłaty do stopu należało obliczać dokładnie z uwzględnieniem takiej zmiany. Z tego względu Sąd odrzucił argument Acerinox jako nieistotny.
- 69 W tym względzie należy stwierdzić, że Sąd odrzucił argument Acerinox, odpowiadając na niego w sposób uzasadniony. Z pkt 62 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że uzgodnione obniżenie wartości odniesienia do niklu pociągało za sobą stosowanie dopłat do stopu w przypadku, gdy kurs tego surowca był wyższy niż owa nowa wartość. W tym względzie Acerinox nie wyjaśnia jakiegokolwiek przyczyny, dla której niski kurs niklu od lipca 1994 r. miałby zapobiegać wywoływaniu skutków przez kartel.
- 70 W tych okolicznościach Sąd słusznie odrzucił argument Acerinox jako nieistotny.

71 Zarzut czwarty należy zatem oddalić jako oczywiście bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego

Argumentacja stron

72 W piątym zarzucie Acerinox zarzuca Sądowi, że w pkt 90 zaskarżonego wyroku nie uwzględnił on w ocenie proporcjonalności grzywny, znaczenia zainteresowanych przedsiębiorstw. Acerinox utrzymuje w szczególności, że Sąd nie wziął pod uwagę jej argumentu, iż różnica pomiędzy jej procentowymi udziałami w rynku a udziałami Usinoru, która wynosi siedem punktów procentowych, stanowi 65% jej procentowego udziału w rynku i należy zatem uznać tę różnicę za bardzo dużą. Ponadto, znaczny charakter tej różnicy jest zaledwie jednym z kryteriów istotnych dla dostosowania grzywny, zgodnie z obwieszczeniem Komisji w sprawie wytycznych przy obliczaniu grzywien nakładanych na podstawie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 65 ust. 5 traktatu EWWiS (Dz.U. 1998, C 9 str. 3, zwanych dalej „wytycznymi”). Sąd nie uzasadnił zatem w sposób wystarczający oceny proporcjonalności grzywny nałożonej na Acerinox.

73 Komisja utrzymuje, że twierdzenie o udziale procentowym 65% jest mylące i że Sąd słusznie orzekł, iż Komisja nie popełniła błędu w ocenie, uznając, że różnica pomiędzy udziałami w rynku należącymi do tych przedsiębiorstw nie jest znaczna i nie uzasadnia zróżnicowania wysokości grzywien.

Ocena Trybunału

- 74 Sąd, odnosząc się w pkt 77 zaskarżonego wyroku do wytycznych, dokonał kontroli zasadności metody stosowanej przez Komisję w ramach ustalenia wysokości grzywny. W pkt 78 i 81 tego wyroku wskazał, że Komisja określiła wyjściową wysokość grzywny w oparciu o stopień naruszenia, zgodnie ze wspomnianymi wytycznymi.
- 75 W odniesieniu do decyzji Komisji w przedmiocie niedostosowania wysokości grzywny do udziałów przedsiębiorstw w rynku, Sąd orzekł w pkt 90 zaskarżonego wyroku, że Komisja słusznie mogła oprzeć się w szczególności na rozmiarze i na sile gospodarczej wspomnianych przedsiębiorstw, stwierdzając, że są one dużych rozmiarów, po wcześniejszym wskazaniu, iż sześć danych przedsiębiorstw reprezentowało 80% produkcji europejskiej wyrobów końcowych ze stali nierdzewnej.
- 76 Sąd uściślił, również w pkt 90, że porównanie dokonane przez Acerinox pomiędzy jej udziałem w rynku, który wynosił około 11%, a udziałami Usinoru, AST i Avesty, stanowiącymi odpowiednio około 18, 15 i 14% wspomnianego rynku, nie może wskazywać na „znaczną rozbieżność” pomiędzy tymi przedsiębiorstwami w rozumieniu pkt 1 A akapit szósty wytycznych, która bezwzględnie uzasadniałaby rozróżnienie dla celów oceny wagi naruszenia.
- 77 W tym względzie należy odnieść się do wytycznych. Punkt 1 A akapit szósty wytycznych przewiduje, że w przypadku naruszeń dokonanych przez kilka przedsiębiorstw, po określeniu wyjściowej wysokości grzywny na podstawie stopnia naruszenia, „w pewnych przypadkach można dokonać dostosowania określonych

wysokości [...] w celu uwzględnienia szczególnych rozmiarów, a co za tym idzie, prawdziwego wpływu naruszających zachowań każdego z przedsiębiorstw na konkurencję, w szczególności, jeżeli istnieje znaczna rozbieżność w wielkości przedsiębiorstw, które dokonały naruszenia o tym samym charakterze”.

78 Sąd, orzekając, że różnica pomiędzy udziałem w rynku Acerinox, wynoszącym około 11%, a udziałami Usinoru, AST i Avesty, z których każdy stanowi pomiędzy 14% a 18% tego samego rynku, nie jest znaczna i nie wynosi 65% wskazanych przez Acerinox, nie popełnił błędu w ocenie. Ten udział procentowy, jak to słusznie podniosła Komisja, jest bowiem nieprawdziwy w tym sensie, że przedstawia przesadnie znaczący obraz różnicy udziałów w rynku należących do poszczególnych przedsiębiorstw, oparty na niewłaściwym porównaniu.

79 Ponadto, poza utrzymywanym znaczącym charakterem różnicy pomiędzy udziałami w rynku należącymi do Usinor i Acerinox, ta ostatnia nie wskazała na żadne inne kryterium pozwalające na uzasadnienie dostosowania wysokości grzywny zgodnie z pkt 1 A akapit szósty wytycznych.

80 W konsekwencji należy stwierdzić, że Sąd właściwie uzasadnił wyciągnięte wnioski, wskazując, iż różnica pomiędzy udziałami w rynku tych przedsiębiorstw nie pozwala na uzasadnienie dostosowania grzywny nałożonej na Acerinox, i słusznie orzekł, że wysokość grzywny nie jest nieproporcjonalna.

81 W tych okolicznościach zarzut piąty należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie szóstego zarzutu

Argumentacja stron

- 82 W szóstym zarzucie Acerinox podnosi, że Sąd naruszył prawo, odmawiając jej zmniejszenia grzywny, nałożonej na nią w tej samej wysokości co na inne przedsiębiorstwa biorące udział w kartelu, ze względu na to, że zakwestionowała ona przedstawione jej zarzuty, pomimo iż współpracowała z Komisją w stopniu porównywalnym z tymi przedsiębiorstwami. Odmowa ta stanowi dyskryminację i narusza podstawowe prawo do obrony.
- 83 Acerinox zauważa, że Sąd przyznał w pkt 139 zaskarżonego wyroku, iż w świetle przyznania się do zaistniałych okoliczności faktycznych, a mianowicie ich udziału w spotkaniu w Madrycie, rozmów przeprowadzonych podczas tego spotkania i środków podjętych w celu stosowania dopłat do stopu, stopień współpracy wspomnianych przedsiębiorstw z Komisją jest porównywalny. Jednakże Sąd ograniczył zmniejszenie grzywny nałożonej na Acerinox do 20%, pomimo iż zmniejszenie to w przypadku Usinoru wynosi 40%. Acerinox twierdzi, że stanowisko Sądu stanowi odmienne traktowanie tych przedsiębiorstw z uwagi na sposób skorzystania przez nie z ich prawa do obrony w odpowiedzi na przedstawienie zarzutów.
- 84 Komisja twierdzi, że w odróżnieniu od Usinoru i Avesty, które z nią współpracowały w ten sposób, iż przyznały się do udziału w kartelu, Acerinox nie może skorzystać z takiego samego zmniejszenia grzywny, jakie zostało przyznane dwóm innym przedsiębiorstwom.

Ocena Trybunału

- 85 W celu ustalenia, czy Sąd naruszył prawo, przyznając zmniejszenie grzywny nałożonej na Acerinox w mniejszym stopniu niż to, uzyskane przez Usinor i Avestę, należy odwołać się do orzecznictwa Trybunału dotyczącego zakresu swobodnego uznania Komisji w przedmiocie procedur dochodzeń wstępnych i postępowań administracyjnych w świetle konieczności zapewnienia przestrzegania prawa do obrony.
- 86 Zgodnie z wyrokiem z dnia 18 października 1989 r. w sprawie 374/87 Orkem przeciwko Komisji (Rec. str. 3283, pkt 34 i 35), Komisja może zobowiązać przedsiębiorstwo do przedstawienia jej wszystkich niezbędnych informacji dotyczących okoliczności faktycznych, o których instytucja ta może wiedzieć, jednakże nie może ona nałożyć na to przedsiębiorstwo obowiązku udzielenia odpowiedzi, poprzez które zostanie ono skłonione do przyznania istnienia naruszenia, którego Komisja jest zobowiązana dowieść.
- 87 Jednakże, o ile Komisja nie może zmusić przedsiębiorstwa do przyznania się do uczestnictwa w naruszeniu, o tyle nic nie zabrania jej, przy określaniu wysokości grzywny, wzięcia pod uwagę pomocy, jakiej przedsiębiorstwo to udzieliło jej przy ustalaniu zaistnienia naruszenia, działając przy tym na własną niekorzyść.
- 88 W tym względzie z wyroku z dnia 16 listopada 2000 r. w sprawie C-298/98 P Finnboard przeciwko Komisji (Rec. str. I-10157), a w szczególności z pkt 56, 59 i 60 tego wyroku, wynika, że przy określaniu wysokości grzywny Komisja może wziąć pod uwagę pomoc udzieloną jej przez dane przedsiębiorstwo dla łatwiejszego stwierdzenia naruszenia, a w szczególności okoliczność, że przedsiębiorstwo przyznało się do udziału w naruszeniu. Przedsiębiorstwu, które w ten sposób jej pomogło, może ona przyznać istotne zmniejszenie wysokości nałożonej na niego grzywny, a znacznie mniejsze innemu przedsiębiorstwu, które poprzestało na nienegowaniu podstawowych twierdzeń w zakresie okoliczności faktycznych, na których Komisja oparła swoje zarzuty.

- 89 Należy podkreślić, jak to również wskazał rzecznik generalny w pkt 140 opinii, że przyznanie się do zarzuconego naruszenia stanowi zachowanie przedsiębiorstwa o charakterze czysto fakultatywnym. Nie jest ono w żaden sposób zobowiązane do przyznania istnienia kartelu.
- 90 W konsekwencji należy stwierdzić, że uwzględnienie przez Komisję, dla celów zmniejszenia wymiaru grzywny, stopnia współpracy danego przedsiębiorstwa, w tym jego przyznania się do naruszenia, nie stanowi naruszenia prawa do obrony.
- 91 W ten sposób należy rozumieć obwieszczenie o współpracy, a w szczególności jego część D, zgodnie z którą Komisja może przyznać przedsiębiorstwu zmniejszenie w wysokości 10–50% kwoty grzywny, która zostałaby nałożona w braku współpracy. Takie zmniejszenie jest możliwe wówczas, gdy przedsiębiorstwo to informuje Komisję, iż nie kwestionuje prawdziwości okoliczności faktycznych, na których ta ostatnia opiera swoje zarzuty. W ten sposób rodzaj współpracy danego przedsiębiorstwa, mogący wpłynąć na zmniejszenie grzywny, nie jest ograniczony do potwierdzenia okoliczności faktycznych, ale obejmuje także przyznanie się do udziału w naruszeniu.
- 92 W niniejszej sprawie Sąd przypomniał w pkt 146 zaskarżonego wyroku, że zgodnie ze sporną decyzją jedynie Usinor i Avesta potwierdziły istnienie kartelu. Sąd uściślił, że zgodnie z tą decyzją Acerinox przyznała, że kartel funkcjonował, zaprzeczając jednak temu, że do niego należała, a zatem jej współpraca z Komisją była bardziej ograniczona w stosunku do współpracy Usinoru i Avesty.
- 93 Sąd stwierdził w pkt 147 zaskarżonego wyroku, że chociaż Acerinox przyznała prawdziwość okoliczności faktycznych, na których opierała się Komisja, co uzasadnia zmniejszenie o 10% wysokości grzywny nałożonej na tę spółkę, to z akt sprawy w żaden sposób nie wynika, że równocześnie przyznała się ona, w sposób wyraźny, do udziału w naruszeniu.

- 94 Sąd wskazał w pkt 148 zaskarżonego wyroku, opierając się na orzecznictwie Trybunału, że zmniejszenie nałożonej grzywny jest uzasadnione wyłącznie wtedy, gdy zachowanie danego przedsiębiorstwa umożliwia Komisji łatwiejsze stwierdzenie naruszenia, co nie ma miejsca w niniejszym przypadku, w którym w odpowiedzi na przedstawienie zarzutów przedsiębiorstwo to zaprzecza jakimkolwiek udziałowi w naruszeniu.
- 95 Sąd słusznie stwierdził w pkt 149 zaskarżonego wyroku, że w świetle odpowiedzi Acerinox na przedstawienie zarzutów Komisja właściwie ustaliła, że spółka ta nie działała w sposób uzasadniający dodatkowe zmniejszenie wysokości grzywny z tytułu współpracy w ramach postępowania administracyjnego.
- 96 Zarzut szósty należy zatem oddalić jako bezzasadny.
- 97 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że z podniesionych przez Acerinox na poparcie odwołania zarzutów jedynie zarzut pierwszy jest zasadny.

W przedmiocie skutków uchylecia zaskarżonego wyroku w części

- 98 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości, jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu, przy czym może wydać orzeczenie

ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

- 99 W niniejszej sprawie, w odniesieniu do zarzutu opartego przez Acerinox na braku dowodu na jej udział w naruszeniu na rynku hiszpańskim, a w szczególności na braku mocy dowodowej faksu ze stycznia 1994 r., stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia.

Argumentacja stron

- 100 W postępowaniu przed Sądem Acerinox utrzymywała, że mimo iż uczestniczyła w spotkaniu w Madrycie, odmówiła ona, w trakcie tego spotkania, przyłączenia się do wspólnego systemu dopłat do stopu i w konsekwencji nigdy nie brała udziału w żadnym kartelu dotyczącym stosowania tych dopłat do stopu. Jej zdaniem, faks ze stycznia 1994 r. wskazujący, zgodnie z motywem 33 spornej decyzji, iż „Acerinox oświadczyła, że dopłaty do stopu będą stosowane od dnia 1 kwietnia 1994 r. (sic! kwiecień)”, nie stanowi żadnego dowodu na jej udział w kartelu, w szczególności na rynku hiszpańskim.
- 101 W skardze do Sądu Acerinox odniosła się do tego faksu w sposób następujący:

„Ta informacja, dotycząca »ogłoszenia« dokonanego przez [Acerinox], które samo w sobie było niespójne ze stanowiskiem przyjętym przez resztę przemysłu, jest nieprawdziwa. Żadne »ogłoszenie« tego typu nie zostało dokonane. [...] jedynym państwem, w którym Acerinox opublikowała listę obowiązujących cen, a zatem dokonała »ogłoszenia« swoich cen, jest Hiszpania. Bezsporne jest, że żadna zmiana nie została dokonana w tym cenniku przed dniem 20 maja 1994 r., kiedy to skarżąca powiadomiła Komisję i swoich klientów o swojej decyzji dostosowania, od czerwca

1994 r., swoich dopłat do stopu do dopłat stosowanych od lutego przez jej konkurentów w innych Państwach Członkowskich”.

- 102 W replice złożonej w Sądzie Acerinox dodała, że przypisywane jej we wspomnianym fakcie słowa „potwierdzają raczej brak jakiegokolwiek porozumienia lub uzgodnionej praktyki dotyczącej wezwania do stosowania dopłat przez skarżącą. Bezsporne jest, że informacja jest błędna. Jeżeli miałyby miejsce jakiekolwiek porozumienie lub uzgodniona praktyka, można by się spodziewać, że oświadczenie to byłoby dokładne”.

Ocena Trybunału

- 103 Należy przypomnieć, jak to również wskazał rzecznik generalny w pkt 200 opinii, że w przypadku sporu co do naruszenia reguł konkurencji, to do Komisji należy przedstawienie dowodu na stwierdzone przez nią naruszenie i przedstawienie właściwych środków dowodowych w celu wykazania, zgodnie z wymogami prawa, istnienia okoliczności faktycznych wskazujących na takie naruszenie.
- 104 W tym względzie należy stwierdzić, że pewne okoliczności zostały ustalone przez Komisję i nie zostały podważone przez Acerinox:

- przede wszystkim Komisja uściśliła w motywie 21 spornej decyzji, że Acerinox zorganizowała spotkanie w Madrycie i była jednym z jego uczestników,

- następnie, jak to również zostało wspomniane przez Acerinox, stosowała ona od lutego 1994 r. w Danii, a następnie, w okresie pomiędzy marcem a czerwcem tego roku, w innych państwach członkowskich, dopłaty do stopu, stosując tę samą formułę, co przyjęta podczas tego spotkania. Stosowanie w Hiszpanii dopłat do stopu zostało dowiedzione odnośnie do czerwca tego roku,

- wreszcie faks ze stycznia 1994 r., sporządzony przez pełnomocnika Avesty na spotkaniu w Madrycie i wysłany w następstwie tego spotkania, ukazywał Acerinox jako jedno z przedsiębiorstw biorących udział w tym spotkaniu i dające wyraz swojemu zamiarowi stosowania dopłat do stopu.

105 W odniesieniu do wspomnianego faksu, nawet jeżeli dokonana interpretacja jest kwestionowana przez Acerinox, nie zaprzecza ona ani jego istnieniu, ani temu, że zawierał on przypisywane jej słowa. Ponieważ faks ten został sporządzony w następstwie spotkania w Madrycie i wskazywał na to, że od stycznia 1994 r. Acerinox wyrażała swój zamiar stosowania dopłat do stopu przyjętych na tym spotkaniu, Komisja mogła zasadnie stwierdzić, że faks stanowi dokument pozwalający na dowiedzenie udziału tego przedsiębiorstwa w naruszeniu.

106 Okoliczność, że data wspomniana w tym fakcie nie odpowiadała okresom faktycznego stosowania przez Acerinox dopłat do stopu w państwach członkowskich, nie wystarcza do odrzucenia dokumentu jako środka dowodowego w przedmiocie zamiaru przystąpienia do takiego stosowania, wyrażonego przez tę ostatnią.

107 Mając na uwadze okoliczności faktyczne wskazane w pkt 104 niniejszego wyroku, Komisja mogła, nie popełniając błędu w ocenie, dojść do przekonania, że Acerinox

brała udział w kartelu we wszystkich rozważanych państwach członkowskich, włączając w to Hiszpanię.

- 108 Z powyższego wynika, że zarzut podniesiony przez Acerinox na poparcie jej skargi do Sądu, zgodnie z którym faks ze stycznia 1994 r. nie może służyć jako środek dowodowy pozwalający na wykazanie jej przyłączenia się do wspomnianego kartelu, nie jest zasadny i w związku z tym należy go oddalić.
- 109 W konsekwencji skargę Acerinox do Sądu w zakresie, w jakim została oparta na wspomnianym zarzucie, należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 110 Zgodnie z art. 122 akapit pierwszy regulaminu, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał orzeka wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, rozstrzyga on o kosztach. Zgodnie z art. 69 § 2 akapit pierwszy tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Acerinox kosztami postępowania, a ta ostatnia przegrała sprawę co do istoty swoich zarzutów w ramach odwołania oraz w odniesieniu do jedyne go zarzutu skargi wniesionej do Sądu rozpatrzonego przez Trybunał w następstwie częściowego uchylecia zaskarżonego wyroku, należy obciążyć Acerinox kosztami postępowania w niniejszej instancji. W odniesieniu do kosztów związanych z postępowaniem w pierwszej instancji zakończonym wydaniem zaskarżonego wyroku, powinny one obciążać strony zgodnie z pkt 3 jego sentencji.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie T-48/98 Acerinox przeciwko Komisji zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddalono zarzut podniesiony przez Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA (Acerinox), oparty na braku uzasadnienia odnoszącego się do zarzucanego jej udziału w kartelu na rynku hiszpańskim.**
- 2) **W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.**
- 3) **Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA (Acerinox) w zakresie, w jakim została oparta na zarzucie wskazującym na naruszenie prawa przez Komisję Wspólnot Europejskich poprzez przyznanie mocy dowodowej faksowi z dnia 14 stycznia 1994 r. skierowanego przez Avesta Sheffield AB do swych oddziałów, zostaje oddalona.**
- 4) **Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA (Acerinox) zostaje obciążona kosztami postępowania w niniejszej instancji. Koszty związane z postępowaniem w pierwszej instancji, zakończonym wydaniem wyroku wspomnianego w pkt 1 niniejszej sentencji, ponoszą strony zgodnie ze sposobem określonym w pkt 3 sentencji wspomnianego wyroku.**

Podpisy